

Sygn. akt V Kz 963/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sad. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Jolanty Skowrońskiej

po rozpoznaniu w sprawie J. S., syna M. i Z. z domu W., urodzonego w dniu (...) w Ł.,

skazanego za czyny z art. 203 § 3 k.k.

zażalenia wniesionego przez skazanego w dniu 25 października 2016 roku

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi

z dnia 16 listopada 2016 roku w sprawie IV K 674/16

o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie pisemnego uzasadnienia wyroku

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 126 § 1 k.p.k. odmówił J. S. przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie pisemnego uzasadnienia wyroku w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, sygn. akt IV K 674/16.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył zażaleniem skazany zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania tj. art. 126 § 1 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia, polegające na przyjęciu, iż niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn zależnych od oskarżonego oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż skazany w żaden sposób nie uargumentował, że niedochowanie terminu nastąpiło z nadzwyczajnych przyczyn, obiektywnych i niezależnych od niego.

Podnosząc powyższe zarzuty skazany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie jest zasadne.

Wyrokiem z dnia 6 września 2016 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV K 674/16 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi skazał J. S. za czyny z art. 202 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 202 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 202 § 4 a k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Skazany nie stawił się na rozprawę, o której został zawiadomiony przez awizo. Korespondencja sądowa została prawidłowo wysłana na wskazany przez niego adres dla doręczeń, była awizowana w dniach 8.08 i 16.08. 2016 r., a następnie w dniu 26.08 2016 roku została zwrócona do Sądu wobec nie podjęcia jej w terminie.

Zgodnie z deklaracją skazanego nie otrzymał on żadnej korespondencji. Dopiero w dniu 18 października 2016 roku w Sądzie powziął informację, iż zapadł wobec niego wyrok skazujący.

Skazany w piśmie z dnia 8 sierpnia 2016 roku, (k. 204) poinformował organ prowadzący postępowanie, iż w okresie od 11 sierpnia 2016 r. do 2 września 2016 r. nie będzie przebywał w dotychczasowym miejscu zamieszkania, jednocześnie nie wskazał nowego adresu i wniósł o kierowanie korespondencji na adres dotychczasowy. Informacja ta dotarła do Sądu w dniu 23 sierpnia 2016 roku.

Po pierwsze, jak wynika z akt sprawy, pierwsza próba doręczenia korespondencji sądowej miała miejsce w dniu 8 sierpnia 2016 roku, (k. 205), a zatem w dniu, w którym według deklaracji, skazany miał jeszcze przebywać w domu i do daty granicznej 11 sierpnia 2016 r. mógł odebrać korespondencję na poczcie, po wtóre, i co zdaje się najistotniejsze w tej sprawie, korespondencja była kierowana na właściwy, jedyny znany adres J. S., którego aktualność potwierdził także skazany w piśmie, na które się powołuje w rozpatrywanym zażaleniu. Nie ma zatem znaczenia w sprawie fakt, iż skazany w okresie od 11 sierpnia do 2 września 2016 roku przebywał w nieznanym miejscu. Faktem jest, iż nadal adresem do korespondencji był adres w Ł., ul. (...). Trudno również przyjąć za prawdziwą wersję przez skazanego, iż po powrocie tj. 2 września 2016 roku nie miał informacji i pozostawionego awiza w skrzynce pocztowej. Swoją sprawą zainteresował się dopiero w połowie października, kiedy zarządzono wykonanie kary i wezwano go do jej odbycia.

Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do przywrócenia zawitego terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, bowiem przywrócenie terminu zawitego zgodnie z treścią art. 126 § 1 k.p.k. może nastąpić wyłącznie wówczas, jeżeli niedotrzymanie terminu nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, a ponadto wniosek o przywrócenie terminu musi zostać złożony w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody. Oba te warunki muszą zostać spełnione łącznie.

Nie zasługuje na aprobatę przedstawiona w zażaleniu teza, iż pobyt J. S. poza miejscem zamieszkania stanowi okoliczność nadzwyczajną, którą można rozpatrywać jako niezależną od skazanego. Sąd wysłał korespondencję na jedyny adres, który wskazał oskarżony w toku postępowania.

Przesłanką z art. 126 § 1 k.p.k., której spełnienie warunkuje możliwość przywrócenia terminu, jest występowanie okoliczności uniemożliwiających, a nie zaledwie utrudniających dokonanie czynności procesowej z zachowaniem terminu zawitego. Jeżeli skazany nie przebywał w miejscu zamieszkania winien podać nowy adres, bądź upoważnić inną osobę do odbierania korespondencji, bądź monitorowania jej wpływu. Dla przywrócenia terminu musiałyby wystąpić przyczyny, których strona nie mogła usunąć, aby dokonać wymaganej przez prawo czynności we właściwym czasie. Oznacza to, że przywrócenie terminu nie nastąpi, gdy niezachowanie terminu było wynikiem niedbalstwa albo lekkomyślności strony.

Reasumując, zasadnie Sąd I instancji przyjął, iż nie ma podstaw do przywrócenia skazanemu terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie pisemnego uzasadnienia wyroku w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 16 listopada 2016 roku zapadłego w sprawie o sygn. akt IV K 674/16.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności orzeczono jak na wstępie.